

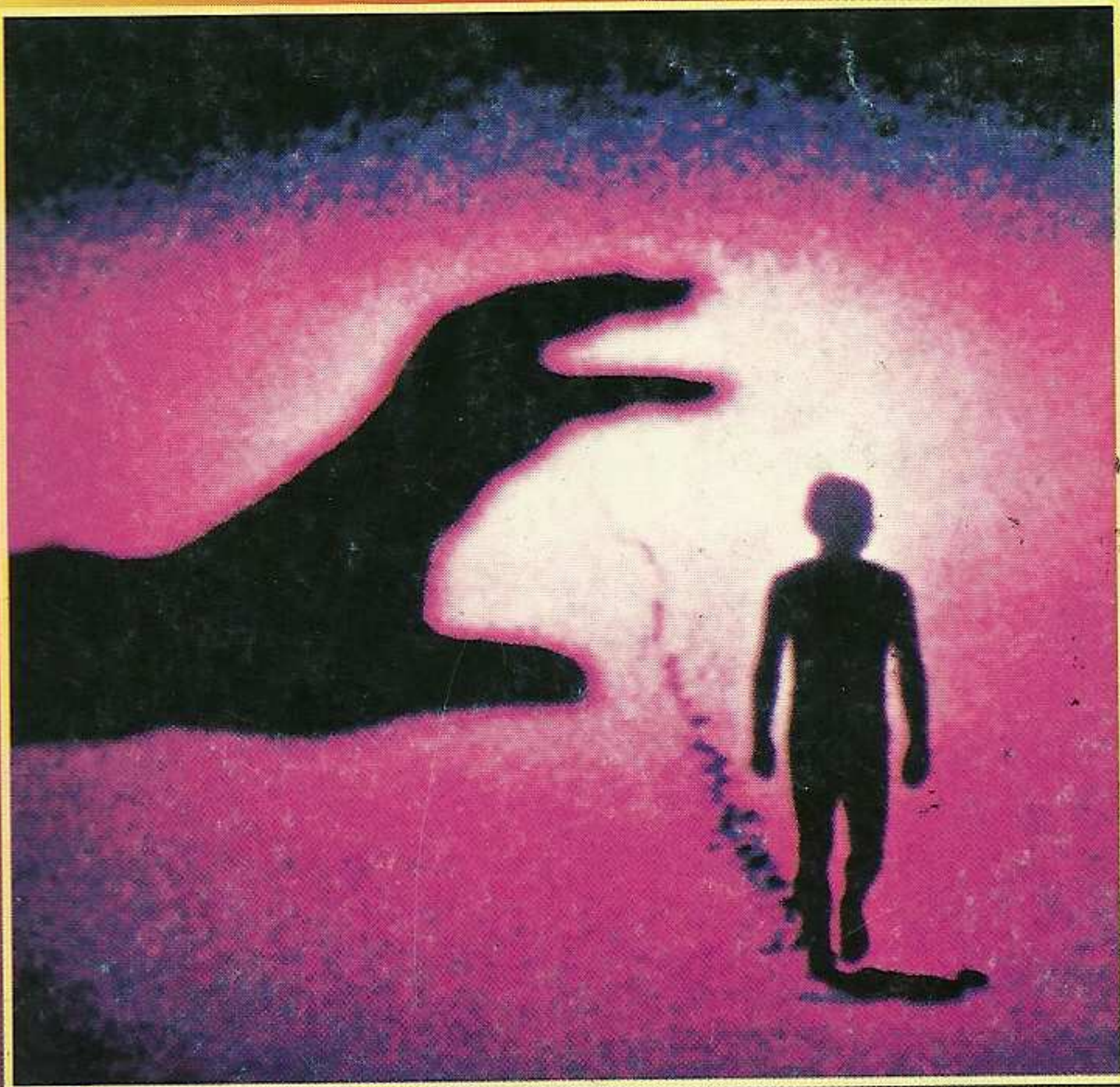
Fatih Dersiamlarından Medineli
H.H. MUHAMMED OSMAN AKFIRAT

13

İSLAMA GÖRE

RUH ÇAĞIRMA

(Manyetizma - Hipnotizma)

PAMUK YAYINLARI

bitkilerim tarafından yüklenmiştir.

bitkilerim@hotmail.com

İSLAMA GÖRE RUH ÇAĞIRMA

(Manyetizma - Hipnotizma)

Yazan:

**Fatih Dersiamlarından Medineli
H.H. MUHAMMED OSMAN AKFIRAT**

DİPNOTLAR:
MEHMET TAYŞİ

PAMUK YAYINLARI
Beyazsaray Kitapçılar Çarşısı
No: 23 Beyazıt-İSTANBUL
Tel/Fax: (0212) 518 26 42

"Her hakkı Pamuk Yayınları'na aittir."

FATİH DERSİAMLARINDAN H.H. MUHAMMED OSMAN AKFIRAT EFENDİ'NİN HAL TERCEMESİ

Hoca Efendi, Hicri 1301 yılında Rasül-ü Ekrem'in nurlu şehri Medine'de dünyaya gelmişlerdir. Baba tarafından temiz soyu Hazret-i Peygamber'e dayanan mürid, sülale-i tahireden olup, Medine'deki adete göre kundak halinde iken altı saat Türbe-i Saadet'te bırakılmıştır.

Hocamız, Ravza-i Mutahhara'da Kur'an-ı Kerim'in hıfzına çalışmış ve on üç yaşlarında hıfzını tamamlamıştır. Hıfzı çok kuvvetli olan hocamız senelerce teravih namazını hatimle kıldırmışlardır. İlk ve orta tahsilini Medine-i Münevvere'de ikmal etmişlerdir.

Muhterem pederlerinin öbür aleme irtihallerinden sonra ulum-i diniyenin tahsiline çalışmıştır. On yedi yaşlarında iken yüksek tahsilini yapmak üzere İstanbul'a gelmiş, Fatih semtinde bulunan Çırçır medresesine girmiştir. Orada senelerce ilim tahsil ettikten sonra icazet almışlardır. Mezuniyetini müteakip o zamanki islami medrese, şimdi üniversite olan irfan yuvasında müderris olarak talebe yetiştirmiştir. Diğer taraftan vaaz ve dersleri ile de durmadan müslümanları irşada çalışmıştır. Beykoz Hacı Ali Camiinde kırk üç sene fasılasız imam-hatiplik vazifesini ifa etmiş, yanısıra da devamlı olarak yirmidokuz camide vaaz ve nasihatleri ile halkı irşad etmiştir.

O alimin; tefsir, fıkıh, edebiyat, tababet ve muabbirlikte gayet bilgili ve emsalsiz olduğu herkesçe kabul edilmiştir.

Tefsir ilminde geniş malumata sahipti. Ayetlerin nüzül sebeplerini ve ince manalarını gayet açık olarak izhar ederdi.

Hadis ilminde Cenab-ı Peygamber (s.a.v)'in bir milyona yakın ehadis-i nebeviyyelerini bilir, mevzu olan hadisleri gayet kolay seçebilirdi.

Fıkıh ilminde dört mezhebin görüşlerini ayrı ayrı bilirdi. Sorulan sualleri anında cevaplandırarak ayaklı bir kütüphane idi.

Tababete çok mahir olan hocamız bütün nebatatın isimlerini, kimyevi özelliklerini, hangi hastalığa şifa verdiklerini bilirdi. Ümid kesilen birçok hastayı Şafi-i Hakim'in inayeti ile şifaya kavuştururdu.

Tasavvuf ilminde de derya gibi olan o mürid, tasavvufun en ince ve kestirme yollarını bütün derinlikleri ile bilir ve izah ederlerdi. Sohbet-i maneviyyesinde bulunanlar, zamanın nasıl akıp gittiğinin farkına varamazlardı.

O üstad-ı kamil, 10 Ekim 1967 (6 Receb 1387) bir Salı günü irşad görevini yapmak üzere evinden ayrılıp yola çıkmıştı. Beykoz'un Yalıköy semtinde muhiblerinin birinin dükkanı önünde oturup vasıta beklerken düşerek sol kaşının üzerinden yaralanan o güneş, hastaneye götürülürken saat 10.42'de "Rabbine dön" emr-i İlahisine icabet edip Rabbine kavuşmuştur.

Ebediyyete intikalleri İslam alemini, bilhassa Beykoz halkını acı ve teessür içinde bırakmıştır. Çünkü Cenab-ı Peygamber'de:

"Bir alimin ölümü, bir alemin ölümüdür." buyurmuştu. Aynı gün gasli yapıldı. Ertesi gün görülmemiş mahşeri bir cemaatin iştiraki ile Beykoz Merkez camiinde Dersiam Mehmet Efendi (kabri nur olsun) tarafından namazı kılınıldı.

Kabr-i nur, makamı cennet olsun. Amin...

ESERLERİ:

- 1 — Basiretü's-Salikin-Erenlerin Kalp Gözü
- 2 — Şifalı Bitkiler ve Emraz
- 3 — Necatü'l-Melhuf
- 4 — Hayat Safhaları
- 5 — Muavvizeteyn Tefsiri
- 6 — İlahi Emirler

Arif PAMUK

﴿ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *
وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
وَسَلَّمَ ﴾

RUH

Cenab-ı Ecelli ve Alâ her insanda üç türlü göz yaratmıştır:

Birincisi: Gücünü ruhtan alan ve bütün ruh sahiplerinde bulunan **baş gözüdür.**

İkincisi Basiret gözüdür:

Bu göz mukaddes ruhun gözü olup insanın sağ tarafında bulunan manevi aynasıdır. Mukaddes ve ulvi şeyleri görmeye mahsus bir gözdür.

Baş gözü, kalp gözünün üçyüz altmışaltı bin kuvve-i bahiresinden alınma bir parçadır. Aslında gören ruhtur. Cismin bir hükmü yoktur. Vefat anında ruh, kalbi geçtiği zaman baş gözü görmez olur.

Ruhaniyetin zafiyetinden insanların çoğunda özellikle kafirlerde kalp gözü açılmaz. Bu gözü açabilmek için büyük veliler Kur'an'dan ve hadislerden ictihad etmişler ve adına da "**Vukûf-u Adedî**" demişlerdir.

Kalp gözüyle gerek uyanıkken gerek rüya halinde ancak ulvi şeyler görülür. Hazreti Peygamber (s.a.v.), Uhud Savaşı'ndan sonra şehitleri görmek için bazen sağ tarafına bakarlar ve şehidleri silahlanmış bir süvari kitlesi halinde kalp gözüyle görür ve sıkıntılarını giderirlerdi.

Üçüncüsü nefsin tabiat gözüdür:

İnsanın sol tarafında bulunur. Bu gözle zulmani ve süfli şeyler görülür. Ruhani olanlar bu gözle ancak fânî ve zulmânî olan şeyleri görebilir. Peygamberler ve veliler gerek rüya gerekse uyanık hallerinde cehennem ehlini ve kötü ruhları sol taraflarında bulunan nefsin tabiat gözüyle görürler.

Bu gözün açılması yalnız müslümanlara mahsus değildir. Faniye ait olduğundan gayri müslimlere ve dalalet ehlinin bir kısmına da verildiği meşhurdur.

Bu gözün açılması mü'minde meydana gelirse **keramet** sayılır. Nefsin tabiat gözü görülmediğinden zulmani keşiflere sahip olan sapık şahıslara insanlar arasında veli nazarı ile bakılır. Halbuki onlarda meydana gelen acaip şeylerin cümlesi **istidractır**.

Hazreti Peygamber (s.a.v.):

"Kıyamete yakın şeytanlar insanlarla konuşacaklar, nihayet alimlerin bulunma-

dıkları bir zamanda insanlara aşikare gözüküp: "Söz dinlemez misiniz? Haydi bakalım eski baba ve dedelerinizin dinine dönünüz" deyip bütün dünyayı putlara taptırmakla küfre sevkedeceklerdir." buyurmuşlardır.

Büyüklerin ruhaniyyetine teveccüh ve rabıta edildiği vakit derhal manevi tesirini gösterir. Oradan şeytan ve cin taifeleri uzaklaşır. Ulemanın meclislerinden şeytanların kaçmaları da bu mes'eleden ileri gelmektedir.

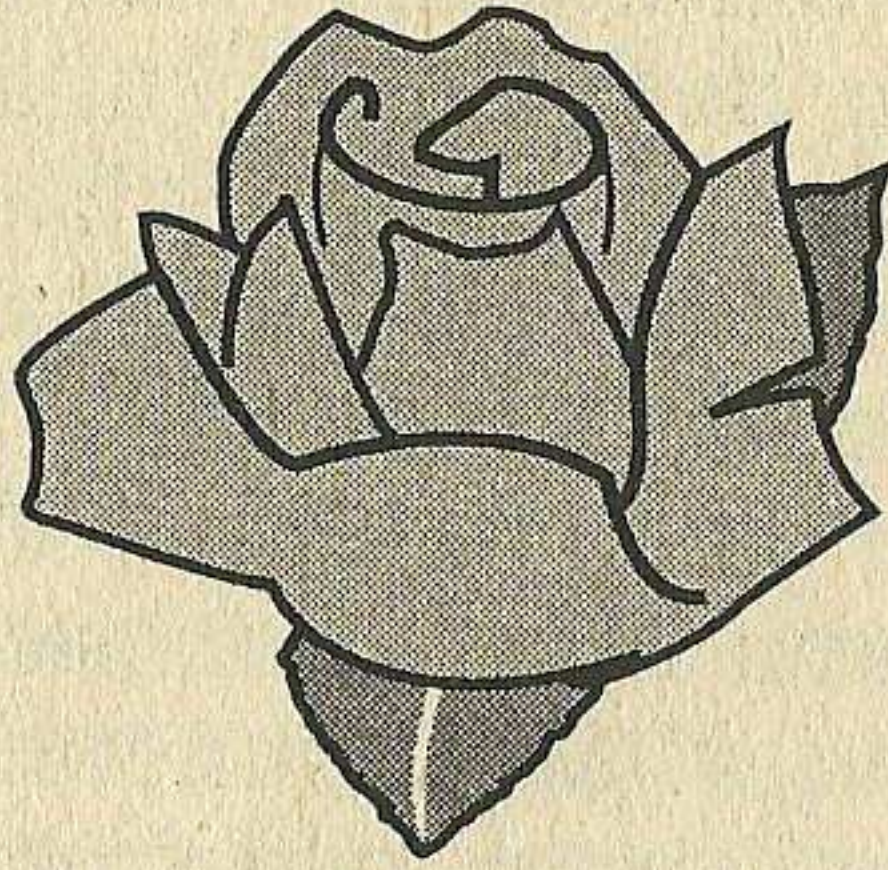
Sakın mukaddes ruhların olur olmaz insanlara geleceği itikadında olmayasın. Zira dinini zafiyete düşür edersen.

Medyumların çoğu fisk ve cehalet yüzünden pek noksandırlar. Maneviyatı görmeye muktedir değildirler. Ruhani keşiflerde umumi bir kaide şudur: Sağlam bir müslüman, velilerde olduğu gibi maddi ve manevi şeyleri tamamı ile görme liyakatına sahiptir. Gayri müslim ve sapık itikadlı kimselerin ruhlarının manevi aleme yükselmesi yasaklanmıştır. Ehli sünnetten başka bir taifeden de evliyanın çıkmaması bundan ileri gelir.

Ruh için bütün zaman ve mekan aynıdır. Onda Sıfat-ı İlahiyye fazla bulunduğundan zamana ve mekana ihtiyaç yoktur. Ve-

liler gerek ruh ve gerekse onun üstünde olan sır, hafî ve ahfâ ilimlerinde ve ruhun aşağı mertebesi olan kalb ilimlerinde pek ileri gitmişlerdir. Allah'ın izni ile kainatın ruhuna nüfuz edip istikamet sayesinde çok geniş bir selahiyetle tasarruf etmişlerdir. Bunların tasarrufunu meydana koymak yalnız cahilleri değil birçok alimleri bile fitneye düşürür. Bundan dolayı bu mesleğin büyüklerinin birçoğu:

"İlm-i ledünnî zevkli bir ilimdir. Buna dair kalemi ele almakla insanları fitneye sokamayız." buyurmuşlardır.

bitkilerim@hotmail.com

İSLAM DİNİ VE MANYETİZMA HİPNOTİZMA

Bu bir hususi çekim gücü ve uyku halinden ibarettir. "Ameliyatçı, Medyum dediğimiz ruhları görmeye müsait olan insanda telkin, himmet, fikir ve gereğinde el ile temas etmekle şiddetli cazibe meydana getirir. Her iki tarafın bir noktada birleşmelerinin meydana gelmesinden ötürü Medyum uyuttuğundan buna ecnebi dillerinde "Manyetizma" adı verilir.⁽¹⁾

İslam alimleri buna "**İstiğrak**" adını verirler. Bu "Hipnoz Uykusu" sayesinde alem değişir. "Medyum"lar "süfli" (dünyevi) olduklarından, süfli ruhları görürler. İçlerinde hakikatı arayan iyi niyet sahipleri bazen "Yüce ulvi ruhlar"la bir araya gelebilirler.

Gerçekte "Manyetizma" ve "Hipnotizma"cıların gayeleri büyük velilerin teveccüh ve kerametlerini taklit etmektir. Bunlar İslamiyetin her hususiyetini denemek, tec-

rübe etmek itiyadında olduklarından, bunu da denemişler, çok ileri götürmüşler ve bu ilme manyetizma adını vermişlerdir.

Aslında, koyun etinden ve diğer yağlı gıdalardan ameliyatçı ve medyumunu perhiz ettirmeleri, büyük melekleri kaçıran süfli suret gibi şeyleri manyetizma meclisinden uzaklaştırmayı tavsiye etmeleri, bu ilmi, müslümanların kitaplarından aldıklarına büyük bir delildir. Hatta bir çokları bu yüzden tevhide dönmek zorunda kalmışlardır.

Bu teveccüh meselesi suri (dünyevi) kemallerden olduğundan gayri müslimlere de verilir.⁽²⁾ Manevi kemallerde ise iman şarttır.

Bazı manyetizmacıların, beş on fotoğraf makinası ve en hassas objektiflerle ruhların fotoğraflarını çektiklerini iddia ederek, bu suretleri kitaplarına bastıkları bilinmektedir.

Kitaplarında bunu kuvvetli delillerle yazmaları zaruri bir ilmi icap ettiği gibi tasavvuf kitaplarında ruhlar "köpük halinde cesedlenir" denmesi bu iddiaların sıhhatine diğer kuvvetli bir delil teşkil eder. Babanzade Ahmet Nami Bey'in bunu "Buhari-i Şerif Tercümesi"nde ⁽³⁾ kabul ettiğini yakında zikredeceğiz. Ancak "İspiritizma"⁽⁴⁾ cılar maneviyatlarının zayıflıkları sebebiyle gördükleri ruhların kim olduğunu yakinen bi-

lemiyorlar; hatta şeytanların bu fenne olan şiddetli musallat ve müdahalelerinden henüz ruh çağırانların hiç haberleri yoktur.

Hala şeytanın bir mevcut ve mahluk olduğuna bile bunların imanları yoktur. Olanları de pek zayıf ve gevşektir. Bu sebeple ruh çağırانlar, şeytanın fesad ve aldatmalarına da vakıf olamazlar. Bunlar ne görürlerse inanıp teslim oluyorlar. **Halbuki ruhların kötüsü denilen şeytanlar keşif sırasında ve manyetizma icrası sırasında dini görüntülere çok yalan katarlar. Bunların haber ve sözlerinin doğruluğunun farkına varılabilmesi için "Tefsir, Hadis ve Tasavvuf İlimlerinin" iyi bilinmesi gerekir.**

Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in: **"Şeytan tahtını suda ve havada kurar; şeytanlığını icra eder"** kelamı şerifinin ne gibi fenler ihtiva ettiğinin ciddiyetle araştırılması lazımdır.

Hazreti Gavs-ı Samedani Abdulkadir-i Geylani (k.s.) Hazretlerinin ibadetine şeytan girip de, nur ve ziya göstermesi ve ona hitaben:

" — Ey kulum! Ben senden razıyım, bu ibadetlere hacet yoktur." demesini düşünelim de işin inceliğini idrak edelim.

En büyük tabakada Allah dostu olan bir veliden şeytan ümidini kesmez de, onu az-

dırmaya kalkarsa; sırf maddi ihtiyaçlar derkesinde olan, cahil insana ne göstermez, ne telkinlerde bulunmaz?

Fakat Hazreti Abdülkadir, şeytana:

"-Defol ey mel'un!" diyerek mukabelede bulunmuştur.

O hazret böyle deyince, o sahte nur dumana dönüşmüştür. Şeytan:

"-Ey Abdülkadir, ilmin sayesinde benden kurtuldun. Bu desise (hile) ile yetmiş veliyi azdırdım." demiştir.

Hazreti Abdülkadir'e:

"-Bunun şeytan olduğunu nereden bildin?" diye sormuşlar. O da:

"-Sesin yalnız bir yönden gelmesinden anladım. Halbuki Allah-ü Teâlâ'nın hitab-ı izzeti her türlü cihet ve yön tayininden münezzehtir. Ve gelen o sesin kötü bir şeyi emretmesinden anladım. Zira Cenab-ı Hakk, fena bir şey emretmez. O ses ise bana namazı terk etmemi emretmişti." diye buyurmuştur.

Demek oluyor ki, alim basiretsizce hareket ederse, diğerlerinde olduğu gibi **"Manyetizma"**da da şeytanın insanı kafir yapacağı muhakkaktır.

Evvela, şunu kesinlikle bilelim ki, Avrupalılar ruhani büyük velilerin kitaplarının

tamamını tetkik edip, istifade etmişlerdir. Hususiyetle Muhyiddin İbn Arabi Hazretleri'nin kitaplarını söyleye söyleye bitiremiyorlar. Fotoğrafı icad eden Amerikalı, bu fenni onun kitaplarından anlayıp, çıkardığını söylüyor.

Radyo, telsiz, telefon, telgraf ve televizyon gibi bütün ruhani ve manevi keşif vasıtalarının maddi benzeri olan, manevi şeyleri andırır birçok alet ve edevatı, tasavvuf kitaplarının yardımı ile meydana koyduklarında şüphe yoktur.

Bunların tasavvuf kitaplarına olan son derece düşkünlükleri bu fikrimizi doğruluyor.

Evet, büyük velilerin kitapları böyle çalgı ve oyundan bahsetmez. Lakin ruh ilimlerine dair dini surette yazmış oldukları kitaplar Avrupalıların işlerine pek yaramıştır.

Manyetizmacılar, Avrupa'da "Tevhid akidesi"ni neşrederken dinsizlere karşı bu tabirleri kullanıyorlar. Esasen ezelden beri din vardır ve bir takım yeni türemelerin, "ahiret yoktur" sözlerine kimse inanmaz.

Boş kafalı bir takım sofuların da "Manyetizmacılar"a, diğer küfür sahiplerinden fazla düşmanlık ettiğini görüyoruz. Bunlara "Sure-i Rum"un evvelindeki ayet-i kerî-

meleri okuyup, düşünmelerini tavsiye ediyoruz.

Babanzade, Ahmet Bey merhum, Buhari-i Şerif Tercümesi (c. 2, 402)'nde:

"Şeytanın Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in namazına musallat olduğu hakkındaki hadis-i şerifi tercüme ederken şeytanın eşyaya temessül kabiliyetini "Manyetizma" ilmi ile isbat edip, geniş açıklama yapmıştır.⁽⁵⁾

Manyetizma ilminin faydası olduğu gibi zararı da vardır.

Faydası; "Ba'sü ba'del-mevt'i" yani öldükten sonra dirilmeyi inkar edip, "ahirete kim gitmiş de gelmiş?" diyen inkarcıları ve imansızları, imana getirir bir keşif olmasındandır.

Zararı ise; yukarıda bir nebze değindiğimiz gibi, manyetizma cemiyetlerine şeytanın veya süfli, kötü cinlerin çok sık musallat olup, o kişileri sapıtma çaresi olarak onları maazallah küfre kadar götürmeleridir.

Mi'rac esnasında bir şu'le (ateş) ile Cenab-ı Peygamber'i yakmak isteyen şeytanın hikayesi meşhurdur.

Melaike-i Kiram'ın bulunmadıklarından istifade ederek şeytanların maneviyatı gösteren iman nurunu dalgalandırıp, nihayet o nurun bir an kesilmesinden istifade ederek

insanın zihnini ve ibadetini nasıl fesada verdiğinin farkına varılırsa, Cenab-ı Hakk'a ağlayarak iltica ve tazarrudan başka bir çare olmadığı anlaşılır.

Fen alimlerinin telsiz konuşmalarını elektrik vasıtası ile kesmeleri bu mes'eleye ne kadar kuvvetli bir delildir. Lakin cahil kişiler pek cesur olur ve uğrayacağı zararı idrak etmekten acizdir. Onun için bu cesur cahilleri ikaz etmek kadar faydalı bir iş, bir ibadet olamaz.

Büyük peygamberlerin, yüksek veliler ve Allah dostlarının keşiflerine dahi girip, onlardan ümidlerini kesmeyen şeytanlar ve kötü ruhların cahil insanları büyük fitne ve zararlara sokabilecekleri pek açıktır.

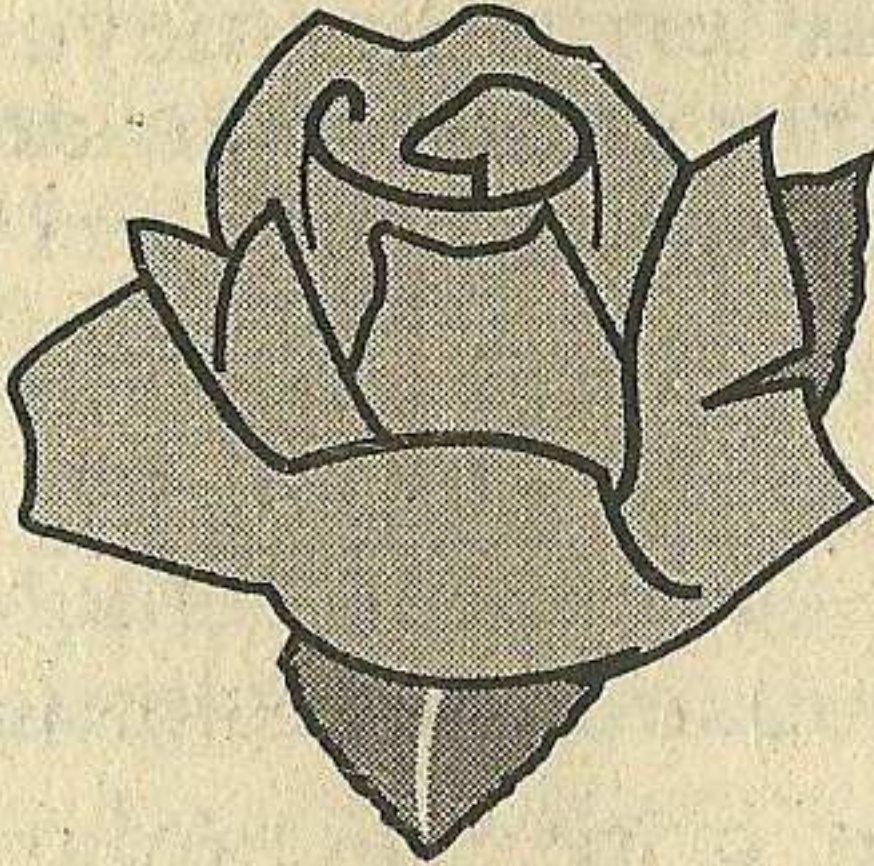
Bazı veliler "Keşf-i Kubur"⁽⁶⁾ sırasında şeytanın temessül⁽⁷⁾ ettiğini ve bunun ihtimal dahilinde olduğunu bilmeleri sebebiyle, buna pek itibar etmemişlerdir.

İşittiğimize göre, şeytanların kafirlere hitaben:

"Tuttuğunuz yollar Hakk yoludur. Hep bu yolda devam edin ve böylece, bu hal üzere ölmeye gayret edin." diyerek, bulundukları celsedeki kişilere "Medyum"un ağzından seslenerek, sapıkça telkinlerde bulunduklarını biliyoruz.

Şeytanların, müslümanların vefatları

anında, onların imanlarını almak için kullandıkları hileler de aynı tür hilelerdir. **Bu ince noktaları bilmeyen biçarelerin "Manyetizma" ve diğer ruhani meclislerde bulunmaları caiz değildir. Bir takım ilimlerle bu tehlike giderilemez. Bunu gidermenin de bir ilmi vardır.**

(RUH ÇAĞIRMA ANINDA) ŞEYTANI KAÇIRMANIN YOLU

Bu maharet ve beceri bir çok usule bağlıdır:

1 - *Gusül almak, abdest ve umumi temizlik,*

2 - *Şeytanın desise ve hilelerine karşı agah, uyanık ve basiretli ve ruh ilimlerinde maharet sahibi bir alimin böyle bir mecliste hazır bulunması.*

3 - *İbadet meclisinde "Edeb"e aykırı bir şeyin bulunmamasıdır.*

Çünkü Melaike-i Kiram, meşru olmayan şeylerden çok eza duyup, rahatsız olurlar.⁽⁸⁾ Şeytan ise, o manevi meclise girebilmek için etrafı gözleyerek uygun bir an arar ve gayri meşru bir hal gördü mü, derhal o meclise girerek, onları zelil olmaya mahkum eder. Melaike-i Kiram'ın o meclisten dağılmasıyla Cenab-ı Hakk tarafından muhafaza olunmayacaklarını bildiğinden şeytan aralarına girerek ibadetlerini altüst eder. Bunun için, inkarcı, terbiyesiz, fasık ve fısıltı yapan kimseler ibadet meclislerinden

uzak tutulmalıdır. Zira onlar şeytanların temessülüne kolaylık sağlarlar.

4 - İbadetten evvel:

﴿ رَبِّ اعْزُذْ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ

الشَّيَاطِينِ * وَاعْزُذْ بِكَ أَنْ يَحْضُرُونَ ﴾

diyerek yedi defa istiğfar ve yedi defa Kelime-i Şehadet, bir kere İsm-i Azam, Âmentü, Ayet el-Kürsi ve Kureyş suresi ile daha sonra Salat-ı Münciye'yi okuyup, ibadete başlamalıdır.

Avrupalılar, "İstiğrak uykusu"na "Manyetizma" derler. Büyük veliler ise buna başka isimler vermişlerdir. Ezcümle, "istiğrak, hal-i gaybet, bi-hud, bi-şuur, vücud ve adem, keşf, fütuhât" bu isimlerden bir kaçıdır.

Bu istiğrak uykusu diğer uykulara benzemez. Çünkü bu, abdesti bozmaz, maddi bir halden ruhani bir aleme nakil hali olduğundan, bu hal esnasında kalb uyumaz. Aksine son derece diri ve uyanık olur. Sadece dünyayı bilmemek ve görmemek meselesi bunda ihtiyari değildir.

Şimdi sıra, büyük velilerin ruhaniyet ve mana alemine, insanı hangi suretlerde soktuklarını görmeye geldi. İnsanlar bunları hakkıyla ezberlemeli ve yukarıda anlatılan tehlikeleri sebebiyle "Manyetizma"dan uzak durmalıdırlar. Asrımız sükut zamanı değildir. Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in Zeyd b. Sabit (r.a.) Hazretlerine yahudi dilini öğrenmesini emir buyurduğunda onun onbeş günde İbranice'yi öğrendiğini gözümüzün önüne getirelim. Ve dini nasıl ve ne tarzda himaye ve koruma ile vazifeli olduğumuzu idrak edelim.

Avrupa'dan manyetizmacılar akın akın gelip, zayıf müslümanları imani yönden zayıf düşürüyorlar. Ehl-i İslamı muhafaza edip bunlara cevap vermek ve velilerin kullandıkları ledün ilimleri sayesinde manyetizmaya bir lüzum olmadığını bildirmek lazımdır. **Son asırlarda Avrupalıların fenni gelişmesine karşı, müslümanların bigane durup, cevap vermemelerinden bu fenleri dini gayretlerinin sonucu hüsnü niyetle okuyanlara cahil bir takım sofuların düşmanlık peydah etmelerinden İslamiyet bu hale gelmiştir.**

İmam-ı Gazali'nin başına gelen hal ma'lumdur. Acaba Kur'an-ı Kerim: **"Haliniz üzere kalın, bir şeye karışmayın"** mı buyuruyor? Elbette ki hayır...

Manyetizmayı sihir ve kehanet addeden cahillere taaccüp etmemek elden gelmez. Bunun cevabını da bir kafir:

"Bu meslek de sizin kitaplarınızdan alınmıştır. Öyle ise sizin cümleiniz sihirbaz ve kahindir." derse ne cevap verilebilir?

Manyetizmanın caiz olmaması sihir ve kehanet olmasından ileri gelmez. Belki oyuna benzeyen birçok maddeleri ihtiva etmesindendir. Bu fenlerin mevzuu ve tarifleri malum iken, harikuladelerin ulvisini ve süflisini ayırdetmeden, hakikati değiştirip, muğalata ile Kur'an-ı Kerim'e ve Yüce Peygamberimiz'e kahin demek küstahlığında bulunan, Kureyş kafirlerinden ahlak noktasından ne farkı vardır? Cenab-ı Hakk, İlahi tebliğatı olan Kur'an-ı Hakim'e "sihir" demek cür'etinde bulunan kafirlere, bakınız nasıl cevap veriyor:

﴿ اَفْسِحْرٌ هٰذَا اَمْ اَنْتُمْ لَا تُبْصِرُوْنَ ﴾

"Bu Kur'an'ın haber verdikleri sihir midir? Yahut hakikatı temyiz edecek bir göze malik değil misiniz?"

Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'e "kahindir" diyenlere Cenab-ı Hakk cevaben:

"Size haber vereyim mi, şeytanlar kimlere kehanet haberleri getirirler. Çok yalancı ve günahkar, dini inancı bozuk olan kahinlere haber getirirler. Benim Peygamberlerimde bu türlü fenalık var mı ki, bu iftirayı ediyorsunuz?" demektedir.

Bu türlü ruhani ilimlere dair söz söyleyen kişinin şer'i ilimlerde de ihtisas sahibi olması gerekir. Bilhassa "Tefsir, Hadis, Fıkıh, Tasavvuf, Ahlak, Siyer, Tarih, Menakib, Tabakat ve Makalat" ilimlerini iyi bilmelidir. **Henüz fıkıh kitaplarından bir eseri dahi okuyup bitirmemiş bazı mağrurların meydana atılıp da her akıllarına geleni ictihad gibi ileri sürmelerinden "İslam Milleti" ne kadar zarar çekmiştir.**

Ve muteber tasavvuf kitaplarından olan Abdül Aziz Debbağ'ın "el-İbriz" adlı eserinde buna dair bir fıkra vardır. **Söz söylemesini bilmeyenler sükutu tercih etselerdi; müslümanlardan daha çok ilim ve marifetler zuhur ederdi.** Bunların şerhlerinden din ehlinin büyükleri, inzivaya çekilmeyi tercih etmişlerdir. Bu kabusların hikayelerini okumuş olsak, çok acaip ve garaip hikayelere rastlarız. Mübtela oldukları kibir ve gururları sebebiyle küfürden bile çekinmediklerini görürüz. Öyle ki sahabeden Zül Huveysıra'nın Cenab-ı Peygamber (S.A.V.) Efendimiz'e, Huneyn gazvesi sonunda ele geçen ganimetlerin taksimi esnasında:

"Ganimetleri, adalet üzere taksim et. Allah'dan kork, ey Allah'ın Resulü" demesi, meşhur bir nadanlık ve gaflet misalidir.

İmam-ı Rabbani (K.S) Hazretleri, Mektubat'ında:

"Hazret-i Mehdi zuhur edince zamanında yaşayacak olan uydurma bir alim taslağı, "Bu adam İslamiyeti bozuyor" gibi pis sözler söyleyerek halkın zihnini bulandıracağından Hazret-i Mehdi onu idam ettirecektir. Ashab-ı Kirama kötü zanda bulunup, tekfir edenlerin ve Abdullah b. Abbas ve Ebu Berze (r.a.) ve diğer ashabı itham edip, suçlayan şirretlerin hikayelerini siyer ve hadis kitaplarından okuyup, ibret almalıdır. Elhamdülillah muktedir ulema halen mevcuttur. Nefs-i emmareye bakılıp, yüz verilme de, bu zatlara müracaat olursa ne lazım gelir? Allah'dan korkan, ilmi kadar söz söyler."

Müşahede olunduğuna göre, büyük veliler sekiz şekilde lüzum gördükleri kişilerin imanlarının artması için, manevi haller gösterirler:

1- Nazardır:

Bu mesleğin seçkin ve büyüklerinden olup, ehlullahdan Hâce Ubeydullahü'l Ah-rar Hazretleri, Nasırüddini Efrariyye'ye bir terbiyesizliğinden dolayı gazab nazarı ile bakmış ve onu istiğrak uykusuna götürüp,

nefsini şiddetli tazyikten inkıta, (kopma) derecesine getirmiştir. Onlarca "nazar terbiyesi" pek mühimdir.

﴿ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ﴾

ayet-i kerimesinden bu sır anlaşılmalıdır.

İki kaş arasından seyyal bir halde alandan (yukarı) ednaya (aşağı) sirayet eyleyen nazar, Hakk'ın veli kullarında toplanmıştır. "Ulemanın yüzüne nazar ibadettir." hadisi bunun bir diğer delilidir.

2- "Sözle" telkindir:

Molla Cami Hazretleri kendisine itiraz eden bir adamın kulağına bir söz söylemekle, istiğrak uykusuna getirip terbiyesini vermiştir.

3- Azalardan birisi ile temas edip, istiğrak uykusuna getirmektir:

Evliya-i İzam çoğu vakit musafaha ile, bazı kere de azalarını ve elbiselerini temas ettirmekle insanı istiğraka götürürler. Sufiye arasındaki "Hırkanın hikmeti" budur. Alaüddin-i Attar Hazretleri başlangıçta bu tür şeylerden haberi yok iken, kalbe dair bir sual karşısında kalır, bocalar ve hocasına müracaat eder. Arifler sultanı olan Hâce

Bahaüddin-i Şah-ı Nakşibend Hazretleri ayakta iken, ayaklarını Alaüddin'in ayaklarına basar basmaz o, kainatı vücudunda görmeye başladı. Kendine getirilince:

"Ey evladım, işte kalb kainatın özeti demektir. Kalbe yol bulan kalb-i selimi elde eder," buyurmuştur.⁽⁹⁾

4- Bir şeyi vermekle "uyutmak"tır:

Şeyh Alaüddin-i Abizi Hazretleri talebelerinden birisini ruhaniyyetde idman ettirmek için talebesine: "Bunu alsana" deyip, bir kağıt uzattı. Kağıttan elektrik cereyanı gibi vücuduna nüfuz eden ruhani tesirden dolayı, o talebe derhal istiğrak uykusuna vardı. Şiddetli bir ağlamakla kendine gelip, korkusundan uzun süre hocasının yanına varamaz oldu.

5- Ruhani bir velinin "kalbi teveccühü" sayesinde istiğrak uykusuna varmaktır:

Allah velilerinin büyüklerinden irşadda **"kutbiyyet makamı"**nı ihraz eden Alaüddin-i Attar Hazretleri'ne alimlerden bir topluluk gelerek:

"Ahirette Cenab-ı Allah'ı görmek kabil midir, değil midir?" diye müracaat ettiler. Bunların bir kısmı ehl-i sünnet olup, diğerleri mu'tezile akidesi üzere idiler. Alaüddin Hazretleri:

"Pekala, üç gün abdestli olarak huzurunda oturun. Sonra hüküm verelim." diye buyurdu. Üç gün sonra Cenab-ı Hakk'ı görmeyi inkar eden mu'tezile akide sahibi alimlerin bir kısmı şeyhin teveccühünün etkisi ile istiğraka varıp, yerlere serildiler. Ve bu istiğrak içinde, Cenab-ı Hakk'ın tecellilerini ve azametinden ne müşahede ettiler-se ettiler. Kendilerine gelince:

"Hakikat gerçekten ehl-i sünnetin dediği gibi imiş. Biz şimdiye kadar sapıklık içinde vakit geçirmişiz." diyerek tevbe ettiler.

6- Tek başına büyük velilerin huzurlarında bulunmakla ahvalin sirayeti ile istiğraka boyanmaktır:

Seyyid-i Şerif Cürcani Hazretleri, Alaüddin-i Attar'ın ve ondan sonra müntesibi bulunduğu Nizamüddin-i Hamuş'un müridi idi. Nizamüddin Hazretlerinin meclisinde istiğraka varıp, şiddetinden sarığı yere düşmüştü. Neseb ve ilmine hürmeten Nizamüddin-i Hamuş Hazretleri kalkıp, kendi eli ile sarığını başına koymuştu. Seyyid-i Şerif, kendine gelince istiğrakın keyfiyeti soruldu:

"Çok zamandan beri zihnimde olan ilim ve fenlerin bana verdikleri şüphe ve vesvese sebebi ile huzurum elden gitmişti. İşte bu şüphelerden kurtulmak istiyorum."

dum. Meclisinizin bereketi ile Elhamdülillah bu istiğrak uykusu sayesinde bu dertlerden kurtuldum." diye cevap vermiştir.

7- İbadet arasında istiğrak uykusuna varmaktır:

Huzurla ibadet edip, "masiva"yı hatırlan-
dan çıkaran kişilere derhal bu istiğrak hali
galip gelir. Ruhlar alemini seyir ederek çok
acaip bir alem müşahede ederler. Bu hal
kuvvetlenip kendilerine mal olursa, halden
makama dönüşür. "Keşif ehli ve fütihat ve
Ledün ilmi" sahibi olurlar. Bu hal gelişip
kemalleştikçe Cenabı Peygamber (s.a.v.)
Efendimiz'le müşerref olurlar. İstediklerini
Efendimiz'den sual ederler. Daha ilerisine
varıp tecelliyatın bütün şekillerini görüp
"Sıddık"lık mertebesine yükselirler. Bizim
"Basiretü's-Salikin" adlı kitabımızda buna
dair bir çok şey nakledilmiştir.

8- Bildiğimiz tabii uykudur:

Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) rü'ya hak-
kında:

**"Rü'ya Peygamberliğin kırk altı cüzün-
den bir cüzdür."** buyurmuşlardır.

Bir insan abdestli yatarsa, bazen ruhu
"Arş-ı Azam"ın eteklerine kadar yükseltilir.
Orada Cenab-ı Hakk'a karşı secdeye varıp
çok hikmetli şeyler müşahede eder. "İstiha-
re"nin meşhurluğu bu sebeptendir. Teyem-

mümün de faydası vardır. Peygamber
(s.a.v.) Efendimiz:

**"Uyku için teyemmüm ederseniz, şey-
tan uzaklaşır."** buyurmuşlardır. Abdestsiz
yatanların ruhları arşa yükselmez. İlliyyin'e
uruc edemez. Şeytanın saldırısına uğrar da,
rüyası bir kabusa dönüşür. Kafirin rüyası
yalandır. Onun için rüya ilmini inkar eder-
ler. Meğer ki, kafirin rüyasında bir müslü-
manın hakkı bulunsun, o vakit rüyası doğ-
ru çıkar. Yusuf (a.s.)'ın kıssasında olduğu
gibi.⁽¹⁰⁾

Allah dostu olan yüce velayet erlerinin
bu adet ve hareketlerine bazı mağrurlar iti-
raz ederler. Bunların iddialarından biri de
ruhların toplanması, ruh çağırma cemiyeti
yapılmasının caiz olmamasıdır. "İslamiyette
böyle bir şey yoktur" hükmüne hüccet ve
delilleri de "Halebi" ve diğer "Alet" kitapla-
rında bu tür şeylerin görülmemesidir. Allah
Zülcelal Hazretleri bunlara insaf versin, bu
fenleri bilmemeleri sebebiyle layık oldukla-
rı hüsrana yeterli olmamış gibi, böyle din
ehlinin büyüklerine hakaret nazarı ile bakı-
yorlar. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in
"Mi'rac"la ilgili hadislerinde:

**"Cenab-ı Peygamber'in diğer büyük
peygamberlere Kudüs-ü Şerif'te imamlık
yaptığını hiç işitmediler mi?"**

Keza; gece namazlarına kalkanların etrafında hurilerin tavaf ettiklerini haber veren hadisleri de mi işitmediler? Acaba buna benzer müsbet deliller ileri sürülse, birkaç yüz delilde mi kalır? Kısacası bunlar İslam dininin kabul ettiği zaruri meselelerdendir. Bilmeyen bilsin. İmam-ı Tirmizi'de:

"Gerek yaşayan, gerekse ölmüş olanların ruhları borçlu olmadıkça devamlı alemleri seyrederek. Kadir gecesinde büyük meleklerle birlikte yeryüzünü doldurup gezer dolaşırlar. Diğer uygun zaman ve yerlerde büyük zatların ruhları istedikleri gibi seyr edip kabirlerini ziyaret edenlere yardım da ederler. Ruh-u şerifleri halen mukaddes vazife ve hizmetlerde bulunurlar." demektedir.

İmam-ı Yafi'nin "Ravzu'r-Reyahin" ve "Riyazü'l-Cihan", İmamı Süyuti'nin "Şerhu's-Sudur" ve benzer kitaplara bakmak ilim ehli için bir vecibe ve vazifedir. Bu itikadı meydana koymak uhrevi hayatın varlığını isbat eden en büyük ve canlı delil olur. Bu akideyi çürütmek ise ahireti inkar eden kafirlerin ekmeğine yağ sürmek olur.⁽¹¹⁾

Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in sünneti olan adetlerinden biri de, ahiret işlerini bilip vakıf olmak için ümmetini daima teşvik buyurmalarıdır. Çünkü bu teşvik kişilerin imanlarının ancak "İlmel Yakıyn"

değil de "Aynel Yakıyn" ile kuvvet bulacağını bilmesindendir.

Sultan-ı Enbiya Efendimiz bir gün mezarlık önünden geçiyor iken:

"Benim işittiklerimi işitiyor musunuz?" diye buyurdular. Sahabe Hazretleri:

"Hayır" dediler. Peygamberimiz:

"Kalbinizde vesvese olmasa, dünya kelamını çok konuşmasanız, işitirdiniz." buyurdular.

Peygamber Efendimiz Hazretleri, "keşf halinin" dört erkanı ile edeblerini bazen ima buyururlardı. Din ehlinin büyükleri buna ait hususi meslekleri bu hadis ve ayetlerden hüküm çıkararak meydana koydular. Bu hususta keyfiyet ve şekil aranmaz. **Şeriata aykırı olmadıkça, Peygamber Efendimiz'in izni olduğundan ne şekil ve surette olursa olsun, ahiret işlerini dünyada iken görmeye gayret ve ikdam edilmelidir. Bu görüş isterse rüya veya istihare ile olsun. Murakabe ile görmek ise çok gayret, sabır ve çalışmaya bağlıdır.**

Biz Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in tavrını medh ve sena ederken, konumuzdan ayrıldık, yine konumuza dönelim.

Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in istikameti, mucizeleri, akl-ı şerifi, kemalleri,

beşeri takat ve gücün üstündedir. Hiç bir millette olmayan şeylerden biri de gelecekte vuku bulacak vak'alardan çeşitli rumuzlarla haber vermesidir.

Geçmiş milletler hakkında, yalan veya doğru her millet bir şeyler yazıp, adına "Tarih İlmi" demişlerdir.

Fakat istikbal ve gelecek hakkında haber vermek, hiç şüphesiz ilahi vahiy ve ilham kaynağından feyz alan Peygamber Efendilerimize mahsustur. Bu sebeple Cenab-ı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz Son Peygamber olması hasebiyle; kıyamete kadar olacak vak'aları, hadiseleri, bütün tafsiyatı ile bildirerek, kıyametin nasıl kopacağını, kabirlerde ne gibi haller geçireceğimizi, Cennet ve Cehenneme insanların nasıl sevk olunacaklarını ve cennet ile cehennemde nasıl muamele göreceklerini, şüphe götürmez bir açıklıkla haber vermiştir. Her haberi, zamanı geldikçe harfi harfine olacak, her an ayrı bir şanla tecelli edecektir. Bu türlü şeylere beşerin kuvveti kafi gelmediğinden bir peygamberin Allahü Azimüşşan tarafından te'yid edilmekle, ancak bunları haber verebileceği de insaf ehline bilinen bir gerçektir.

RUHUN BAZI VASIF VE ACAİBLİKLERİ HAKKINDADIR

Bilinsin ki, İslam Dininde ruhun mârifeti büyük bir ehemmiyete sahiptir. Ruhun acaibliklerinin mârifetinden en fazla nasibini alan, hakikî tasavvuf erbabının büyükleridir. Nitekim Cenâb-ı Hak buyurmuştur:

"Ey Resûlüm! Bir de sana ruhtan (ruhun hakikatinden) soruyorlar.

De ki:

— Ruh, Rabbimin bildiği bir iştir. Ve size (bu) ilimden ancak az bir şey verilmiştir." (El İsrâ sûresi, âyet: 85)

﴿ وَمَا أُوتُوا مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴾

"Ve mâ ûtû minel ilmi illâ kaliylâ"

(Onlara ilimden ancak az bir şey verilmiştir).

Bu ayet için tedkik sâhibi âlimlerden veliyyullah Dehlevî (K.S.) buyurdu:

"Anlaşılır ki bu ayetteki hitab, ruhun keyfiyyetini peygamberden soran yahudilerdir. Sanıldığı gibi âyet-i celîleden bu ümmetin hiçbir ferdi ruhun hakikatini bilmez diye bir kat'iyet anlaşılamaz.

İslâm şeriatında sükût ile geçiştirilen her şeyin bilinmemesi kesin değildir. Belki bir kısım eşya vardır ki, bilinmesi bazı kimselere imkân dahilinde ise de ümmetin her ferdine mümkün olmadığı için, şariat, çoğu kez onlardan bahsetmemiştir.

Bil ki, ruhun hakikatinden her şeyden önce anlaşılan şudur:

Ruh, hayat sahibine hayatın başlangıcıdır. Varlık, ruhun üfürülmesiyle diri, ayrılmasıyla ölü olur.

Sonra insan derin düşündükçe bedende karışımların özünden doğan ve kalbde yerleşen ince bir buharın varlığı görülür. Bu buhar, gıdayı hareketlendiren ve hassas bulunan kuvvetleri idare eder. Bu buharda tıbbın hükmü geçerli olur. Deneyler belirtiyor ki, bu buharın incelik, kalınlık, berraklık ve bulanıklık hallerinin her birisi o kuvvetlerden ayrılan etkenler ve kuvvetlerde özel bir tesir meydana getirir. Her azaya ve ona münasib buharın doğuşuna sebebiyet veren geçici âfet, bu buharı ifsad eder. Onun yaptıklarını karıştırır. Onun oluşu hayatı, çözülüşü de ölümü gerektirir.

İşte ilk bakışta ruh budur. Alimler nezdinde buna "**Hayvanî ruh**" denir. Bunun bedendeki misali, gülyağının güldeki, ateşin kömürdeki misali gibidir.

Bundan sonra, insan, yine de engin düşünürse insana görünecektir ki, bu hayvanî ruh, Rûhu'l-Kudüs, İlâhî Ruh ve İnsanî Ruh diye adlandırılan hakikî ruhun taşıyıcısıdır. Âyet-i kerîmedeki ruhtan bu kastedilir.

Hakikatta insanî ruh, tek ve basit bir hakikattir. Onun parçaları yoktur. Nuranî bir noktadır. Onun şânı bu değişik durumları geçirmekten pek yücedir. Bir kısmı cevher, bir kısmı araz olan bu değişikliklerden uzaktır. O, her insana göre eşittir. Onun evvela hevaî ve hayvanî ruhla, ikinci derecede bedenle ilişiği vardır. Bedenle ilişiği bedeninin hevaî ruhun bineği olması bakımındandır. İnsanî ruh, mukaddes alemde açılan bir penceredir. O pencereden hevaî ruh üzerine mukaddes alemde onun için hazırlanan nesneler iner.

Değişik işlerin çeşitliliği ancak yerin değişimleri kabilindendir. Islak elbiseyi kuran güneşin harareti mesabesindedir.

Kati olarak biliyoruz ki, ölüm, hayvanî ruhun bedenden ayrılmasıdır. Çünkü bedenin onu doğurma kabiliyeti kaybolmuştur. Ölüm, hayvanî ruhtan Rûhu'l-Kudüs'ün ay-

ılması değildir. Yıpratıcı hastalıklar arasında hayvanî ruh çözülp insan ölünce Allah'ın hikmeti gereği o hayvanî ruhtan ilâhî ruhun irtibatını sağlayan bir nesnenin kalmasını gerektirir.

Evliyanın büyükleri söylediler:

— **Ruhun rengi kırmızıdır. Ruh bedene girmiş değil, belki bedenle ilişkisi vardır. Ziyası ve sırrı ile bedene yardım eder.**

Meşayih'ten bazısı buyurmuştur:

— **Ruh, Mele-i A'lâ'ya yaklaştıkça isimleri ve rengi değişir. Ona SIRR, HAFİ ve AHFA denir.**

İmam-ı Rabbânî (K.S.):

— **İnsanlar hakikatları değişik olan on latifeden yaratılmışlardır. O latifelerin beşi Madde âleminde, beşi Mana âleminde, beşi Melek âleminde, beşi Ruh âleminde, beşi Sır âleminde, beşi Ahfa âleminde, beşi Mana âleminde, beşi Melek âleminde, beşi Ruh âleminde, beşi Sır âleminde, beşi Ahfa âleminde.**

Su, Hava, Ateş, Toprak ve NEFS-İ NATİKA.

Beşi de Mana âleminde, beşi Melek âleminde, beşi Ruh âleminde, beşi Sır âleminde, beşi Ahfa âleminde.

Kalb, Ruh, Sır, Hafî ve Ahfa.

Meşayih'ten Munavî, İbn-i Sîna'nın "**Kaside-i Ayniyye**"sinin şerhinde:

— **Ruh, zaman ve mekanla bağlı değildir. Belki bir anda bütün kâinatta yayılma istidadına sahiptir, dedi.**

Nitekim Hz. İbrahim (A.S.) Nemrud ta-

rafından ateşe atıldığında kendisine yetişen meleklerin inişi ve yine peygamberler ve velî kulların ruhlarının insanoğlunun sıkıntısı anında (Allah'ın izniyle) çağrıldıkları takdirde manen imdada yetişmeleri buna delalet eder.⁽¹²⁾

Neml sûresinde Hz. Belkıs'ın tahtının göz kapayıp açılmazdan evvel Yemen'den Kuds-i Şerîfe getirilmesi meselesi bu hususun delili olarak sana kâfi değil midir?

Bu noktadan olacak ki, meşayih, kâmil kimselerin halini düşünmek suretiyle beden elbisesinden soyunmuş ruhlariyle bağlantı kurmayı iyi görmüşlerdir.

Ruhun herhangi bir zamanla bağlı bulunmadığını ispat eden delillerden birisi de elektriktir. Elektrğin şiddetli sürati yanında uzak - yakın birdir. Aynı anda uzak lambalar da, yakın lambalar gibi düğmeye basılır basılmaz yanarlar.

Zamanımızdaki telgraf ve telefon haberleşmeleri de bir zamana muhtaç değildir.

İmam-ı Rabbânî (K.S.) "**Ruh**"un zaman ve mekâna muhtaç olmadığını, ruhtar aleminin cihetler ve uzaklık alemlerinin ötesinde bulunduğu hakkında şöyle buyurdu:

— Ruh, mekâna mensup değildir. Zira mekân onu kapsayamaz. Ruhun, arşın ötesinde bulunması, sana senden uzak olduğu vehmini vermesin. Aranızdaki mesafenin uzun olduğu vehmini de vermesin. Zira durum hiç de düşündüğün gibi değildir. Çünkü mekânsızlığıyla beraber ruhun nisbeti bütün zamanlara göre eşittir. Arşın ötesinde bulunmasının manasını ancak oraya vardığında anlarsın. Bedenlerin olduğu gibi, ruhun da hâsseleri ve vasıfları vardır. Ancak ruh, zatlardan kuvvet ve aded bakımından üstündür. Zevk, taharet, ayırd etme kuvveti, basîret, beş duyu ve saire gibi...

Ruhun zevki dört hususda bedenın zevkinden ayrılır:

A) Ruh nuranîdir. Ancak nurla ilişkisi olur. Zevkimiz böyle değildir. O cisimlere bağlanır. Biz balın tadını dilimize varmasıyla hissederiz. Ruh ise balın halavetini, balın isminden değil belki o halavetin hakikatini yansıtıcı olan fiilin nurundan alır.

Diğer zevk verenlerden aldığı zevki de böylece alır.

B) Ruhta birleşme şart değildir. Çünkü ruh, kendisiyle birleşenden de birleşmeyenden de zevk alır. Ama bizim zevkimiz böyle değildir. Orada adetin devam edegeldiği gibi birleşme lazımdır ki, tad alınsın.

Ruhun devam edegelen adeti ise, onun zevk almasında birleşme şart değildir.

C) Zevk ruhun muayyen bir yerine mahsus değildir. Fakat bedende tam bunun aksidir. Zevk ruhun zâhir ve bâtın bütün cevherinde cereyan eder. Bizim zevkimiz ise, adet bakımından sadece dilin cürmüne mahsustur.

D) Ruhun zevki, yenilen, dinlenen ve görülenler hususunda bir kısım duyularıyla değil belki bütün duyularıyla Ruhlar, zevk hususunda, bu sıfatta müttefik olduktan sonra kuvvet ve zayıflıkta ayrılırlar. Bu hususta ruhların en kuvvetlisi, ARŞ, FERŞ ve diğer âlemleri delip ötesine geçen RUH'tur. Bu durum da ancak Resûlullah'ın mübarek ruhu için bahis mevzuudur. Zira o ruh, ruhların sultanıdır. Üstünde üstünlük düşünülmemeyen üstünlük işte budur.

Ruhun temizliğine gelince: Ruhun beraklığı demektir. Zira ruh nurdur. Ruhun tamamı da son derece saftır. Ruh bedende sevgi, rıza ve kabulün yerleşmesi gibi yerleştiğinde ve ruh ile beden arasındaki perde kalktıktan sonra maddî ve manevî safaveti ile bedene yardım eder. Dolayısıyla bedende hissî (maddî) bir safvet meydana gelir. O maddî safavetten bedendeki kanın safaveti peyda olur.

Bu durum, dört emirle sabit olur. O emirler şunlardır:

1) Kanın hafifleşmesi ve ağırlığının giderilmesidir. Çünkü kan, ağırlığı nisbetinde çirkinleşir ve şehvetleri çoğaltır.

2) Kokusunun safaveti ve hamur kokusu gibi olmasıdır. Pis kan kokusu ise kokmuş bir çamurun kokusu gibidir.

3) Renginin safavetidir. Yani rengi pis kan gibi siyahlığa değil, sarıya çalar.

4) Tadının ve kokusunun safavetidir. Pis kanın aksine tatlıdır. Çünkü pis kanın tadı yanık nesnenin tadı gibidir. Binaenaleyh kan cevherleri beliren emirlerle safavete vardığında şeytanın payları ondan uzaklaşır. Şehvetler ondan kesilir. Günahların karanlığı kalkar. Dolayısıyla o kandan gıdalanan bedene bu durum sirayet eder. Neticede nefis tertemiz oluverir.

Ruhun ayırdetme kuvvetine gelince: Bu kuvvet ruhta bulunan bir nurdur. Onunla ruh, eşyayı esasta olduğu gibi tam bir derecede ayırdeder. Böylelikle herhangi bir öğrenmeye ihtiyacı da kalmaz. Elbet sadece herhangi bir şey'i görmek veya lafzını dinlemekle onu ve durumlarını ayırdeder. Onun başlangıç ve sonucunu, nereye varacağını, niçin yaratılmış olduğunu farkederek. Tıpkı zaruri ilimler gibi... İnsanoğlu bu

ilimleri çok zaman görgüde denemiştir. Bu hakikatlardan sonra (bilinsin ki) ruh, ait olduğu bedeni sevdiğinden bu ayırdedici kuvvet ile ona yardım eder. Veya bu sırra binaendir ki, Resûlüllah'ın pâk zatını bu şekilde ayırdeder ve bu ayırdetme kuvveti sayesinde bütün alemleri delip geçer. (Ona bu kudreti ihsan eden Allah (C.C.) her türlü eksiklikten münezzehtir.)

Resûlüllah'ın bu durumunda malumatlarının sonu olmayan ezeli ve kadim ilimle herhangi bir çatışma bahis mevzuu değildir. Zira kadim ilimde olanlar yalnız bu aleme sığmamaktadırlar. Çünkü rububiyyetin sırları ve sonsuz olan ulûhiyyetin vasıfları bu âlemin hiçbir şey'inde yoktur.

Basirete gelince: Basiret, ruhun bütün parçalarında fehmin (anlayışın) seyretmesinden ibarettir. Diğer hassaların seyrettiği gibi... Binaenaleyh ruh, bütünüyle her taraftan görür. Bazı velî kullar ve bütün cennet ehlinde olduğu gibi... Ruhun diğer hassaları da böyledir. Öyleyse ruh, zatı sevdiğinde ruh ile zat arasındaki perde kalkar, ruh bu basiret ile zata yardım eder. Dolayısıyla zat da bütünüyle her taraftan görür ve dinler. Hülâsa; bu hususta ruh için ne varsa zat için de vardır.

Seyyid Abdülâziz Debbağ (K.S.) buyurdu:

— Ruhun gözü olan basiret, normal gözden üçyüz altmış altı bin defa daha kuvvetlidir. Bu kuvvetlerin birisi gözün görmesindedir. Diğerleri kâmil ve Resûlullah'ın varisi olan arif kişinin zatındadır. İşte Gavs bu kişidir. Herhangi birimizin gözüyle baktığı gibi, o, zatiyla bakar.

Onun altında, mertebeye ondan küçük olan velilere gelince: Her velinin basiret kuvveti, makamı nisbetindedir. Bu sırra binaendir ki, basiret cemâdatta nüfuz edip manaları idrak eder. Enginlikleri geçer. Ulvî ve süflîleri kapsamına alır."

Ruhta gafletin varolmasına gelince: Bu, cehalet sıfatlarının ve ilimle ters düşenlerin ruh ilminin vardığı miktardan ve ruh görüşünün varabildiği noktadan silinmesinden ibarettir. Binaenaleyh ruh ne unuttur, ne gaflet halinde olur. Herhangi bir malûmu unutmaz. Malûmatların var olması, ruhun yanında tedric yoluyla değildir. Belki bir defada malûmatlar peyda olur. Ruhun ilminde, bir şeye yöneldiğinde başkasından gafil olması yoktur. Belki bir şey'e yöneldiğinde onunla beraber başkası da hasıl olur. Belki ruh yönelmeye de muhtaç değildir. Çünkü ilimler ruhta fitrîdir. Binaenaleyh fitratının ilk basamağında bir defa ilimleri kendisi için hasıl olmuştur. Sonra bu de-

vam edegelmiştir, zatının devam ettiği gibi... İşte "ruhun gafleti yoktur"dan gaye budur. Bu her ruh için sabittir. Ancak ilimler miktarında değişirler. Ruh ilimlerinden zata yardım ettiğinde zattan da gaflet uzaklaşır. Bu takdirde zat ile ruh arasındaki fark şöyledir:

Zat, ruh gibi, bir defada değil kademe kademe malumatlara sahip olur. Ve zatta ilimlerin tahsili için yönelmek şarttır.

Ruhun sereyan (cereyan) kuvvetine gelince: Bu kuvvet Cenâb-ı Hakkın ruh için cürümleri yırtma ve cürümlere nüfuz etme gücünü takdir buyurmasından ibarettir. Binaenaleyh ruh, dağları, kocaman taşları, duvarları deler ve bunlara dalar. Zatı sevdiğinde bu kuvvet ile zata yardım eder. Bu takdirde zat da ruhun yaptığını yapmaya başlar. Milletinin kötülüğünden kaçıp ağaca giren Peygamberin (A.S.) hikâyesi bu kabildendir. Velîler için meydana gelen cisimleri delmek hadisesi bu kabildendir. Velilerin bu durumda cisimleriyle beraber taşıdıkları elbise, pabuç, ibrik ve arkadaşları da bu kabildendir. Zira onlar ruhun bu imdadından istifade ederler. Evliyanın uzun mesafeye vardırırmak istedikleri kimselerin varması bu kabildendir. Zira o kimse derhal vardırılması istenilen noktaya gelir. (Kur'an-

da bahsedilen) Belkıs'ın tahtı gibi... Bu taht o kudsî ruhun imdadıyla getirildi. Mekânların evliyalar için tayyedilmesi (dürülmesi) bu kabildendir. Zira bu da ruhun kuvvetindendir. Aksi takdirde zât (iskelet) doğu ile batı arasındaki havayı bir lahzada yırtıp geçmeye muktedir değildir. Zira rüzgâr bu teşebbüste bulunanın mafsallarını yerinden çıkarır, azalarını parça parça eder. Kanını kurutur. Bedeninde bulunan bütün rutubetleri kurutur. Fakat ruh o söylenen kuvvetiyle ona imdad eder. O sayede o da varabildiği yere varır. İşte Resûlullah'ın Mi'raç hâdisesi de bu kabil-dendir.

Ruhun acıkmak, susamak, hararet ve soğuk gibi bedenleri acıtan nesneleri hissetmemesine gelince... Ruh bunların hiçbirisini hissetmiyor. Bunun gibi keskin cürümleri yırttığı zaman, hiçbir zarar ruha dokunmuyor. Yerin pisliği de ruhun herhangi bir şey'ine bulaşmıyor. Bu son noktada melek, ruh gibi değildir. Melek ancak güzel kokuya meyleder. Çirkin kokudan kaçır. Eğer ruhta bu emir vâir olmasaydı, ruh, içinde bulunduğu bedende durmaya güç yetirmeyecekti. İşte bunlar yedi parçadır. Her ruhta bulunması gereklidir. Allah daha iyisini bilir.

Seyyidim Abdü'l-Aziz ed-Debbağ (K.S.) şöyle der:

"Ruhda üç yüz altmış altı sır vardır. O sırlardan birisi ile ruh o zâta (iskelete) yardım ederse, zât daima ağlar.

O sırlardan başka birisi daha vardır ki Ruh onunla zâta yardım ederse zât daima gülecektir.

Birisi daha vardır ki, onunla yardım ederse, zât durmadan bağıracaktır. Fakat bütün bunlara rağmen Ruh ancak kaderin istediği sırla zata yardım eder."

Hazretin, rûhun letâfeti (inceliği) ve şiddetli sezişi hususunda başka bir sözü de şudur:

"Şahısta velîlik (ve sâlihlik) damarı bulunmasına rağmen Allah onu bir müddet dine muhalif olanlarla bulundurursa bu şahıs muhaliflerle beraber olduğu halde onun yanından bir veli kul geçtiğinde onda bulunan velîlik damarı Allah'ın izniyle dirilir. Velî kulun onların yanından geçtiğini bilmediği halde sadece o kulun geçmesiyle gönlü hoşlanır, göğsü genişler. Halbuki ne o veliyi tanımış ne de velî onunla konuşmuştur. Hele tanışıp sohbet ettikleri takdirde onda bulunan damarın keyfinden sor-ma.

Kişide hırsızlık gibi şer damarı olduğu halde Allah onu velîler ve âriflerle bulun-

durur. Onlara hizmet edip bir müddet sonra onlarla ihtilâf eder. Mesela onun yanından bir hırsız geçtiğinde, içinde hırsızlık damarı bulunan bu kişi dirilir, kendisinde bulunan şerden ötürü göğsü inşirah bulur, o hırsızla aralarında tanışıklık olmadığı ve herhangi bir ihtilât bulunmadığı halde sadece hırsızın oradan geçişi onun kıyametini koparır(!) Aralarında tanışma hasıl olduğu zaman onun şerri tamamlanır.

"Herkes ne için yaratılmışsa, onu kolaylıkla becerir."

Bu geniş bir kapıdır. Halkın eğitimiyle meşgul olup bu yolda zahmet çekenler bilirler. Şahsî kabiliyyet ve istidadından insanı çevirme imkânı yoktur. Allah daha iyi bilir."

Hazret buyurdu:

"Hiç bir akıllı kimse ruhun tam manasıyla hakikatını bilemez. Meğer ki, ruhu tanımazdan evvel bütün âlemler kendisine keşf olan biri olsun."

Eğer âlemlerden bir kısmı kendisine keşfolunmazdan evvel ruh kendisine keşfolunursa, böyle bir kimse sapıtır(!)"

Ebû Yezîd Bistamî der ki:

"Otuz sene rûha ibadet ettim. Bunun sebebi şudur: Ruh Allah ile yarattıkları arasında bir berzah (ölülerin vatanı dünya

ile ahiret arasındaki mekân veya zaman)dır. Fakat Allah'a daha yakındır."

Sair varlıklardan daha fazla ruhda benzersiz vasıflar vardır."

Binâenaleyh ruh kime keşf olunursa zanneder ki o Hakkın tecellilerindendir(!) Hakkın zâtı, sıfatları ve isimleri zannlardan uzak ve münezzehdir."

Bu tür inanç zararlıdır. Ancak Ebu Yezîd'e Allah rahmet edip onu bu belâdan kurtardı.

Ruhun makamından terakki etmeyince bu durumu sezmedi. Sezdiği zaman af talebinde bulundu ve başkalarını da uyardı!

Bundan ötürüdür ki, yüce tarikata intisab eden bir kimseye kemâle eren ve erdirmeye irfaniyle muktedir olan bir şeyh lazımdır.

İnsana "Hava" unsuru (elementi) keşfolunduğunda da bu hastalık meydana gelir. İnsan dolayısıyla zanneder ki, bu latif unsur Hakkın tecelliyatındandır (!)

İmâm-ı Rabbânî (K.S.), sevgilisinden uzak olduğundan ve mesleğinin tehlikesinden üzülererek çok zaman şu şiiri okurdu:

"Sevgiliye nasıl varılır? Halbuki, onun önünde dağların tepeleri o tepelerin ötesinde dağların etekleri vardır!"

Seyyid Abdü'l-Aziz ed-Debbâğ (K.S.) buyurur:

"En bilgili alimle oturup da ruh hakkındaki sorularına cevap versem dört sene geçse onun ruh hususundaki itirazı bitmez. Zira ruhun çok girift mes'eleleri olduğu gibi hakikatı da kapalıdır. Allah daha iyisini bilir."

Hâl sahiblerinin bir anda bir çok yerde bulunmaları alimlerin çoğuna göre iskeletin değil, ruhun sıfatlarındandır.

Evliyadan bir kısmına da; abdal veya bûdelâ denir.

Seyyid Şerif Cürcânî (K.S.) Tarifat adlı kitabında şöyle der:

"Bûdelâ yedi kişidir. Onlardan biri bir yerden sefere çıktığı vakit suretinde birini bırakır, bırakılan suret aslının amellerini yapıp görünürde onun yaşantısıyla yaşar. Öyle ki hiç kimse onun orada olmadığını bilemez. İşte Bedel budur. Bundan başkası değildir.

Bedelin asıl sureti; üzerine iskeletleri ve suretleri giymesidir."

Kutb-ı Şârânî (K.S.) der ki:

"Efendim Aliyyü'l-Havas (K.S.)'a bir tek ruh bu kadar çok iskeleti nasıl idare eder

ve nasıl bütün bunların yaptığından sorumlu tutulur? diye sorduğumda bana şu cevabı verdi:

Bir tek ruh bedenin bütün azalarını düzenlediği gibi bu iskeletleri idare eder.

Bir nefis, tüm azalarının yaptıklarından sorumlu olduğu gibi, bir ruhla idare edilen iskeletler de böyledir. O ruh onlardan sorumludur. Onlardan ne çıkarsa o tek ruh ondan sorumludur."

Bu cevap üzerine kendisinden sordum:

"Acaba velî kulun tek ruhuyla idare edilen bu iskeletlerin fiilleri aynı mıdır? Mesela o iskeletlerden birisi elini çırparsa diğerlerinin elleri de çırpılmış olur mu?"

Cevap olarak "Evet" deyip şöyle devam etti:

"Onların herhangisinin elinden vâki olan (çıkan) diğer ellerden çıkanın aynısıdır."

Bunun üzerine sordum:

"Acaba bu dünyada bu tür gelişmenin hikmeti ne olabilir?"

Buyurdular:

"Bu, ancak onlara KÜN (ol) emri verildiğinde âdetin yırtılması hükmüyle oluşur.

Ahiret âleminde ise cennet ehlinin yaradılışı (neşesi) tek başına bu kudreti verir."

Sordum:

"Acaba neden cennet ehlinin neşesi (yaradılışı) bunu vermeye kadir olur?"

Cevap verdi:

"Âriflerden bazısı şuna inanır. Cennet ehlinin ruhaniyyeti (ruhî cebheleri) cesedlerine (iskeletlerine) galib gelir. Dolayısıyla ruhaniyyetin hükmü iskelet üzerinde belirir. Böylece diledikleri surete bürünebilirler. Bizim kanaatımızca iskelet aslına döner. Dolayısıyla hürriyetine yaklaşır.

Sordum: — Nasıl?

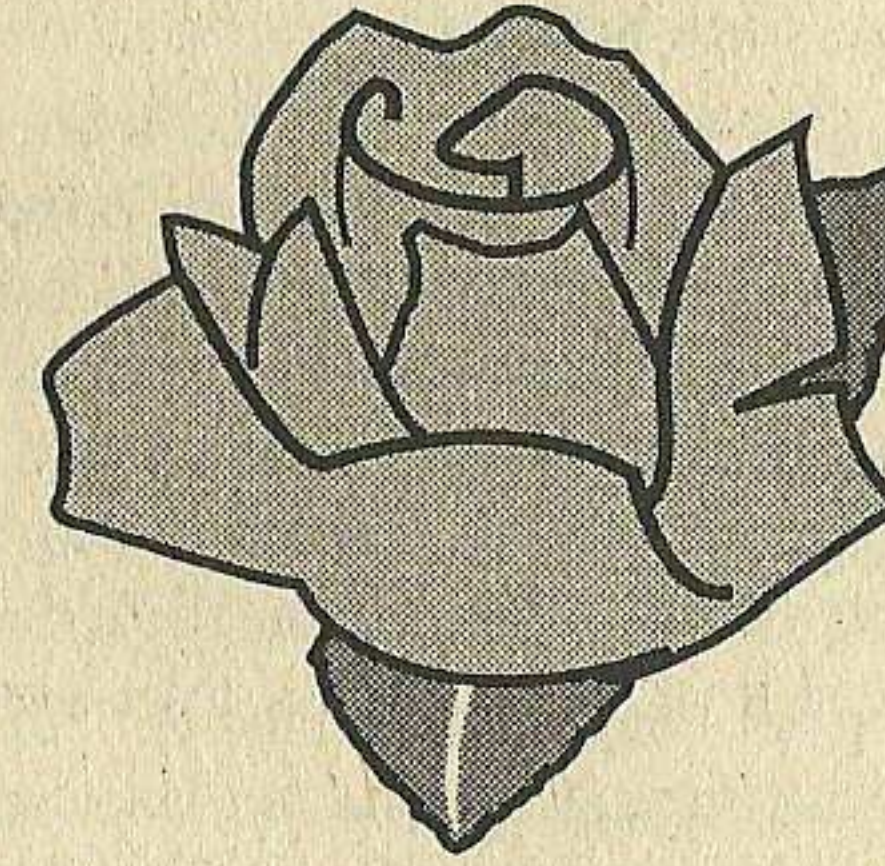
Cevap verdi:

"Çünkü hür elementler bu suretlere dönüşmezden evvel her surete girme kabiliyetine sahipti. Ne zaman ki bu özel şekillere bağlandı, tabiat alemine inmekle küllî nefsin mertebesinden uzaklaştı, madde âleminde prangaya vurulup hapsedildi. Binaenaleyh kurtuluşu için riyazat ve mücahedeyi kullandığın zaman yüce aleme doğru yükselmeye başlar. Küllî nefse olan yakınlığı oranında her surete girmeye müsaid olan ilk niteliğine yaklaşır. Dolayısıyla iskelet hakikatiyle, zatıyla dönüş yapıp şekillenir ve suretlere bürünür. Küllî (genel) nefse

yakınlığından çeşitli suretlere girmeyi kabullenir.

Cehennem ehlinin iskeletlerine bak. O iskeletler nefisden uzak düştükleri, tabiatın karanlığına gömüldükleri için tabiatlarının ağırlıklarını nasıl yüklenirler?

Allah daha iyisini bilir.

DİPNOT AÇIKLAMALARI

(1) Nitekim, tabiatta bunun örnekleri çoktur. Bir tanesi, yılanların avlarını önce hipnozla uyutup sonra kafasından yutmalarıdır. İnsanda bu kabiliyet daha da gelişmiş haldedir.

(2) Buna istidrac adı verilir. Çalışma ile kazanılan bir takım hususiyetlerdir ki kerametle hiç ilgisi yoktur.

(3) Tecrid-i Sarih Tercümesi, c. 1-12 (Diyanet Neşri)

(4) "Ruh çağırılar" demektir.

(5) Buhari, Tecrid-i Sarih Terc., 2, 402

Ebu Hüreyre (r.a.)'dan, şöyle demiştir:

"Nebiy-i Ekrem (s.a.v.) birgün buyurdu ki: "Cin taifesinden bir ifrit dün gece namazımı bozdurmak için bana ansızın hücum etti. Lakin Allah-ü Teala beni galip getirip ona istediğimi yapmaya fırsat verdi. Sabah olunca hepiniz onu görüp seyrederesiniz diye Mescid'in direklerinden birine bağlamak istedim. Fakat kardeşim Süleyman b. Davud (a.s.)'ın: "-Ya Rab, bana mağfiret et ve benden sonra kimseye olmayacak bir mülkü, bana bağışla" demiş olduğu, hatırıma geldi de ifriti köpek gibi kovdum."

Allah (c.c.)'ın yarattığı mahluklar ve cinsleri sayısızdır. Yaratılan varlıkların ikisi "Melaike" ve "Cin" dir. Büyük melekler ulvi ruhlar olup, ilahi emrin dışına çıkmazlar. Mekanları ulvi semavattır. Rabbin emri ile insanoğlunun mekanı olan arza iner ve yine semaya yükselirler.

Cin taifesi ise, Allah'ın bizimle birlikte arzda yaşayan mahlukları olup, mü'min ve kafir olanları vardır. Kafirlerine ise "şeytan" ismi verilir. Bu varlıkların vücudunu inkar Rasûlullah'ın tebliğatını ve ilahi emirleri hiçe saymak olduğundan, tam küfür halidir.

"- Günümüzün müsbet ilimleri ve fen alimleri bunlar hakkında birşey bilmiyor ve bu hususta ilmi deliller de yok. O halde biz bunlara nasıl inanalım?" diyenlere; - İlmin ve fennin bileme-

diği sayısız ilim mevzularının mevcut olduğunu ve ilim adamlarının ispatlayamadıkları bu ilimleri "Metafizik" (Fizik ilimleri ötesi) adı ile andıklarını, bu kabil olaylara da "Aklın maverası (Aklın ötesi)nda olan olaylar adını verdiklerini biliyoruz.

Doğru ve gerçek ilmin gayesi, gerçekleri araştırmaktır. İlmin bildiği, bilmedikleri yanında hiç mesabesindedir. İlim herşeyi biliyorum dediğinde; ilmin gerçekliği yok olmuş yerini cehalet almış demektir. İlmin kemali ise, az bildiğini söyleyip, cehlini itiraftan çekinmemektir. Aklın ve naklin te'yid edici Nübüvvet-i Muhammediye'den kaynaklanan doğru haberlerin asıllarını araştırmakta ilim adamlarının görevleridir.

Alafranga (batılı) "Cincilik"ten İslam'ın tarifelerine göre "Hüddamcılık" denilen "Metaphysigue" (Metafizik) olayların araştırılması, Amerika ve Avrupa'da o kadar ilerlemiştir ki, Fen ilimlerinde en mutaassıp ve inatçı maddeci ve ateistleri dahi şaşırtmış, önceleri "- Adam sende!" deyip yüz çevirenlerden bazıları da "- Bunda bir şey var. Bakalım sonucu ne olacak? diyerek, onları araştırmaya sevk etmiştir. Bu araştırmalarda; Telekinezi; (Telekinesie), Ektoplazm (Ectoplazme), tecessüd (materialisation) dedikleri bazı tabii olaylara benzemez. Fakat sahîh fen ilimlerinin araştırma alanına giren ve bugünkü nazari, pozitif ilim kaidelerini altüst edecektir.

Telekinezi, metapsiklere göre cazibe (çekim), hararet, elektrik, "manyetik alan" gibi malum olan tabii kuvvetlerin etkisini almayan, "bir cismin kendi kendisine harekete gelmesine" denir.

Medyum adı verilen kişiler ise, beş duyunun dışında ve te'sir alanında olmayan kişiler huzurunda yapılan tecrübeler esnasında sandalyelerin oda içindeki sair eşyanın insan eli değmeksizin yerlerinden oynayıp, sağa sola gitmesi, yer çekim kanunu ile alay edercesine eşyanın kendi kendine havada dolaşması ve bu olağanüstü olayların celsede de bulunan kişilerin iradelerine tabi olarak olması akıl sahiplerine, beşeri olmayan bir takım varlıkların mevcudiyetini hissettiriyor.

Ektoplazma ise, bir takım medyumların muhtelif uzuvlarından zuhur eden ve ancak karanlıkta bir köpük suretinde görülebilen bir akımın ismidir. Bu köpük suretindeki görüntüler fotoğrafla tesbit edildiği gibi bazen de insana ve hayvana benzer hayat sahibi bir varlık suretine de bürünebilir. Buna ise "Tecessüd" (cesedlenme) adı verilir.

Meşhur İngiliz fizik ve astronomi alimi Kroks'un bu alandaki incelemesine dair bir kitapta "Keting" namını alan bu tarzdaki bir şahsın yaptıkları ilk fotoğraflarını bu eserde görmüştüm.

Tecrübi (Deneyim) fizik aletleri ile araştırmasını tamamlayan Kroks araştırma sonuçlarını İngiliz Kraliyet akademisine delilleri ile sunduğunda, materyalist alimler itiraz ederek "- Aldanmış, gözü bağlanmış (fassine) dır." demeleri üzerine, bu değerli ilim adamı; "- Haydi ben aldandım, gözüm de sizin dediğiniz gibi bağlı olsun. Fakat bu fizik deney aletleri de mi aldandı?" demiştir.

İlmin ve ilim adamının karşısında balta girmemiş, meçhul ve esrarengiz sırları içinde saklayan ve onu keşfetmek için ömrünü harcamaya azmetmiş değerli ilim adamlarının karşısına dikiilen, bu meçhuller ormanı; bugün artık Avrupa ve Amerika'da birçok ilim cemiyetleri ve araştırma enstitülerinde, dikkatle araştırılmaktadırlar. Ayrıca keşifleri yüzlerce mecmuada ilmi makaleler halinde neşredilmektedir. Bu cemiyetlerin üyeleri ise, çeşitli ilim sahasının doktorları, profesörleri, en seçkin astronom ve mühendisleriydi. Mesela; İngiltere'de Birmingham Üniversitesi Rektörü "Sir Oliver Lodge" ile "Charles Richet" ve "Lazereff" gibi Avrupa ilim aleminin en seçkin alimleri, madde aleminin ötesinde ruhsal alemde ilim gıdası aramaktadırlar.

Biz "Cin" ve "Melek" in varlığına, bu alimlerin el yordamıyla ve bir sis tabakası arkasından görür gibi elde ettikleri sonuçlara dayanarak, inanıyor değiliz. Gerçek anlamda henüz "ilmi" olabilmek vasfından uzak olan bu müşahedeler, ruhun gıdası ve kalbin itmi'nanını sağlayan kuvvete sahip olmaktan çok uzaktır. Bu sebeple bir zan, bir nazariye olarak kabul ettiğimiz bu sonuçları, ihtiyatla karşılıyoruz.

Bizim senedimiz ise, bu gibi mahlukları bizzat müşahade etmiş ve onlara da Peygamber olarak gönderilmiş, semavi vahiy ile, muhbir-i sadık olan (doğru, emin haberci) Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'nın bize tebliğ ettikleridir. Biz müslüman olarak hükümlerimiz bu beyan edilenlerin hududu ile sınırlıdır. İlahi emri nasıl kabul etmişsek öylece alır, ona kendimiz birşey ne katar, ne eksiltiriz.

Avrupalı ilim adamlarından bahsetmemizin sebebi ise; ilahi vahyi inkar eden, kainata dar madde penceresinden bakmakta ısrar edenleri, ikaz ve bildiklerinin bilmedikleri yanında çok sı-

nırlı ve hiç seviyesinde olduğunu insanın bilmekten aciz olduğu şeyleri ve varlıkları inkarının hakikat noktasından çok tehlikeli ve ilim noktasından da "küfür" ve "ilhad" olduğunu, delillerle anlatmaktan başka gayesi yoktur.

(6) Murakebe ederek kabirdeki kişinin manevi halini keşfetmeye denir.

(7) Üzerinde düşünülen veya teşekkül edilen şeyin kılığına girmek.

(8) Erzurumlu Mustafa Darir Efendi'nin "Sireti Nebi"sinde; "- Mü'minlerin anası Haticetü'l Kübra'nın amcası İbn-i Nevfel'in tavsiyesi üzerine Hazreti Muhammed (s.a.v.)'e gelen meleğin, Cibril-i Emin'in gerçek olup olmadığını anlamak için Cibril-i Emin, Resul'e geldiğinde; önce meleğin gelip gelmediğini sormuş, Rasül (s.a.v.): "Şimdi şeref verdi" deyince Hazreti Hatice (r.a.), Hazreti Rasül'ün sağ tarafına geçerek, başını ve boynunu açınca, Cibril (a.s.) derhal gitmiş; Peygamberimiz: "- Niçin böyle yaptın?" demiş; Cibril yine gelince bu defa Hz. Hatice (r.a.) Rasül'ün soluna geçip, yine başını açmış. Cibril yine görünmez olmuş; az sonra yine görününce Hz. Hatice (r.a.) Hz. Resulün önüne geçerek başını açmış. Cibril yine görünmez olunca; Hz. Rasül sinirlenerek: "- Ya Hatice, niçin böyle yapıyorsun, maksadın ne?" demesi üzerine Hz. Hatice (r.a.) özür dileyip, gelenin bir melek mi yoksa süfli cin taifesinden bir ruhani mi olduğunu denemek için yaptığını bildirerek derhal "Lâ ilâhe illallâh Muhammedür rasûlüllâh" diyerek müslüman olmuştur ki, ilk müslüman odur.

Edebe aykırı hal ve vaziyetlerde melekler kaçıp, uzaklaşırlar, süfli ruhlar cinler ve şeytanların varlığını o yere çeken en tesirli hal ve edepsizce zuhur eden hallerdir.

Suret, put, içki, sarmısak kokusu vs. gibi men edilen şeylerin bulunduğu mekanlar şeytan ve cinler için en uygun mahallerdir. Böylece meclislerde de şeytanın iğvasından başka birşey zuhur etmez.

(9) Nefis makamlarının aşılması, tevhid makamlarına ulaşması halidir.

(10) Müslümanın kafirde hakkı olursa kafir, müslümanı doğrulayıcı rü'ya görür.

(11) Bilhassa Vehhabilerin bu hususta gösterdikleri cehalet ve gaflet elim bir hatadır. Hatadan dönebilmek ise İslam ve iman kemalelidir.

(12) Bu mes'ele, müslümanlar arasında ihtilâflı bir mes'ele-
dir: Acaba ruhlar çağrıldığı anda yardıma varabilirler mi; vara-
mazlar mı?

"Varır" diyenler olduğu gibi "varamaz!" diyenler de vardır.
Fakat "varır" diyenlerin sözü daha fazla revaç bulmaktadır. Ve
delil bakımından daha kuvvetlidir. Lâkin halk tabakasının anladığı
şekilde, bu mes'eleye inanmak tehlikelidir. Zira avam tabakası
zanneder ki, bir velînin ruhu mutlak mânada yardım eder ve ta-
sarrufta bulunabilir. Diriltebilir, öldürebilir. Verebilir, alabilir.
Hasta düşürür, şifa verir (!) Halbuki bu şekilde inanmak, imanı
tehlikeye düşürür. Zira yukarda sayılan vazifeler sadece Allah'ın
vazifeleridir. İnsanların vazifeleri değildir. Ancak Allahü Teâlâ
hazretleri izin verirse, onun katında büyük olan insanın ruhu im-
dada yetişir. Nitekim Bedir ve Huneyn savaşlarında melekleri
müslümanların imdadına Cenâb-ı Hak göndermiştir.

Veya bir velinin ruhundan yardım görmenin mânası şu de-
mek oluyor:

O zâtın geçirdiği safhaları düşünüp onun halleriyle hallen-
mek... Onun sabrettiği gibi sabretmek demektir.

Hulâsa; Allah diledikten sonra olur şeklinde düşünülürse
hüner Cenâb-ı Hakkın olur. Müstakilen ve ismî mânâ ile veliye
bir pâye verilemez. Dolayısıyla "ulûhiyyet vazifesine mahlûk mü-
dahale edemez" fikri insanda doğar. Bu ise katıksız bir hakikattir.

Hiçbir şekilde "Peygamberlerin ve sâlih kulların anılmasın-
da faide yoktur" şeklindeki düşünce ise, ruha hiç önem verme-
mek ve "sâlih kullar anıldığında rahmet nâzil olur" hadisine ters
düşmektir. Sıkıntılı bir zamanda sıkıntının en büyüğünü geçiren
peygamberleri ve salih kulları anmak, Kur'an'ın düşünmeye
dâvet buyurduğu âyetlerinin cilvesi olsa gerektir. O hâlde ey
okuyucu! Evvelâ düşün, sonra kararını ver!

İÇİNDEKİLER

Ruh	5
İslam Dini ve Manyetizma - Hipnotizma	9
Ruh Çağırma Anında Şeytanı Kaçırmanın Yolu	17
Ruhun Bazı Vasıf ve Acaiblikleri	31
Dipnot Açıklamaları	51